

Tekst: Janna de Lathouder / Illustraties: Anne Schneider
Alles wat overblijft
© 2013 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Trefw.: herinneringen, opruimen, vriendschap, verhalen

NUR 273

ISBN 978 90 448 2033 1

D/2013/4124/150

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

Alles wat overblijft

Janna de Lathouder & Anne Schneider

Het huis van Uil barst zowat uit elkaar.
Het zit werkelijk stamp- en stampvol met ...
Ja. Met wat eigenlijk?
Niemand weet het, want niemand gaat ooit langs bij Uil.
Ook niet om thee te drinken. En dat zou Uil nou juist zo gezellig vinden.

Natuurlijk heeft iedereen wel een mening over Uil.
De zwijnen fluisteren: 'Een rommelpot, die Uil.'
De muizen zeggen: 'Een sloddervogel, die Uil.'
En de torren schreeuwen: 'Een verschrikking, die Uil.'

Het is mijn eigen schuld, denkt Uil verdrietig.
Ik heb helemaal geen plek voor thee met vrienden.

O-o ...

Wie rent daar zo hard naar boven?

Kijkt hij wel uit?

PAS OP!

BOEM! Eekhoorn botst tegen Uil aan.

En samen vallen ze
mèt alle spulletjes
naar beneden.

Nou ligt alles werkelijk overal.

'Wat een bende!' flapt Eekhoorn eruit.

'Binnen heb ik nog veel meer!'

Uil wijst trots naar zijn huis, boven in de boom.

'Nóg meer troep?' Eekhoorn schrikt ervan.

Uil moet lachen. 'Troep? Welnee, het is mijn verzameling.'

'Een verzameling waarvan dan?'

'Een verzameling van Alles Wat Overblijft.'

'Van troep dus,' besluit Eekhoorn.

Uil schudt z'n hoofd. 'Troep betekent niks.

Maar alles wat ik bewaar, heeft een verhaal.'

'Alles? Echt waar?' Eekhoorn gelooft er niks van, hij wil bewijs.

'Welk verhaal hoort daar dan bij?' vraagt hij en hij wijst iets aan.

Uil begint meteen te praten:

‘Dat vond ik in het bos toen ik nog een klein Uilskuiken was.’

Uil vertelt enthousiast over alle spannende en grappige en nieuwe en mooie en bijzondere dingen die hij toen heeft meegemaakt.

Eekhoorn luistert vol bewondering.

Bij ieder ding dat Eekhoorn uitkiest, hoort een echt verhaal.
'Dat zijn niet zomaar verhalen,' zegt Eekhoorn na afloop,
'het zijn herinneringen.'
'Já! Ik verzamel herinneringen!' roept Uil trots.

'Maar ja.

Door al die herinneringen
kan ik mijn huis niet meer in.

Ik heb niet eens plek voor thee met vrienden.'

'Onthoud je herinneringen gewoon, dan kun je de troep wegdoen,'
stelt Eekhoorn voor.

'Maar wat als ik iets vergeet?'

'Dan moet je ook onthouden dat je niks mag vergeten.'

Uil twijfelt.

Hmm ...

Tsja ...

Pfff ...

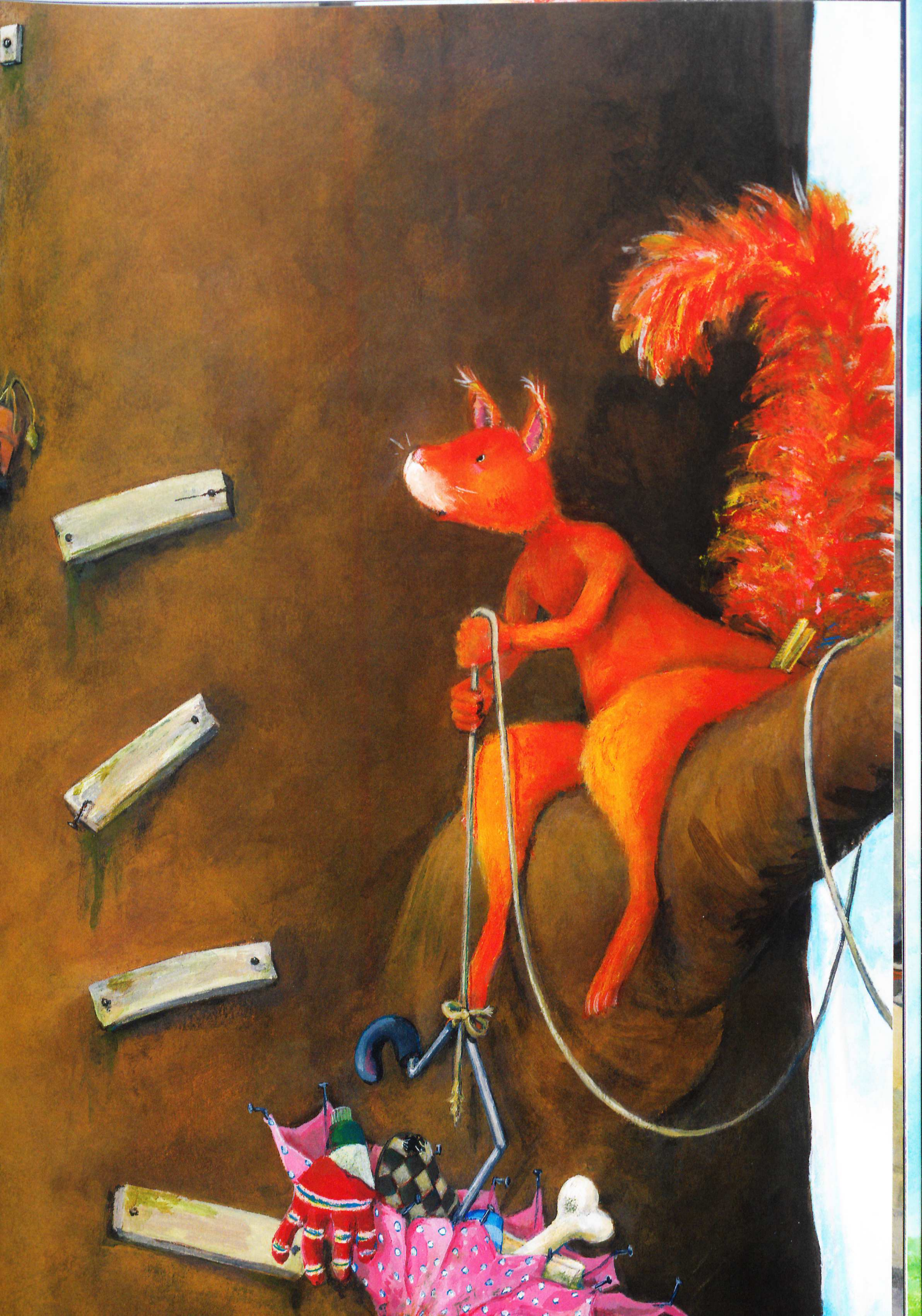
Die Eekhoorn heeft wel verstand van wat slim is ...

'Kom op!' roept Eekhoorn ongeduldig.

'Wat heb je liever: thee met vrienden of troep in je eentje?'

Uil neemt een besluit. 'Goed!' Hij opent heel voorzichtig zijn eigen
voor deur en ... er knalt en schiet meteen van alles naar buiten!

Oef. Hier moet nog heel veel gebeuren.

Uil haalt diep adem en pakt dan
Overblijfsel na Overblijfsel na Overblijfsel
en duwt ze zijn huis uit.

'Dag, leuke gebeurtenis.
Toedeloe, bijzonder moment.
Tot nooit meer ziens, unieke belevenis.
Vaarwel, uitzonderlijke, fantastische,
onvergelijkelijke ervaring.'

Dit belooft een mooie herinnering te worden,
denkt Eekhoorn tevreden bij het zien
van al die vliegende verhalen.

Maar dan stopt Uil plots met opruimen en ...
er verschijnt een enorme
grijns
op zijn gezicht.

Wat is hij van plan?